

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2013 r. — InterMune UK i in. przeciwko EMA

(Sprawa T-73/13)

(2013/C 114/60)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: InterMune UK Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo); InterMune, Inc. (Brisbane, Stany Zjednoczone); i InterMune International AG (MuttENZ, Szwajcaria) (przedstawiciele: I. Dodds-Smith i A. Williams, Solicitors, T. de la Mare, Barrister i adwokat F. Campbell)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności doręczonej przez pozwaną skarżącym w dniu 15 stycznia 2013 r. decyzji w sprawie ujawnienia określonych informacji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾, w zakresie, w jakim wspomniana decyzja dotyczy ujawnienia przekazanych wcześniej pozwanej przez skarżących informacji, które nie są jeszcze publicznie znane; oraz
- Obciążenie pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżących oraz innymi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że pozwana nie wyważyła należyte interesów, czego wymaga art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, w sensie oceny, czy rzeczywiście istnieje interes publiczny przemawiający za ujawnieniem spornej informacji, który przeważa nad koniecznością ochrony interesów handlowych skarżących przed istotną szkodą, którą wywołałoby takie ujawnienie.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że pozwana nie uwzględniła należyte innych ważnych czynników istotnych dla wymaganego przepisami prawnymi wyważenia interesów, w tym:
  - wymogów szczególnych regulacji Unii [zwłaszcza rozporządzenia (WE) nr 726/2004⁽²⁾, a w szczególności art. 14 ust. 11];
  - zobowiązań w zakresie interpretacji przy tworzeniu prawa Unii ciążących na instytucjach Unii Europejskiej na mocy art. 39 ust. 3 TRIPS (Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej);

— podstawowych praw własności i poszanowania życia prywatnego, chronionych Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, ocenianych w świetle starannego badania wszystkich istotnych okoliczności faktycznych, umożliwiające dokonanie uwzględniającej te okoliczności analizy proporcjonalności; oraz

— obowiązku stosowania się do własnych opublikowanych wytycznych i polityk dotyczących wagi ochrony poufnych informacji handlowych.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że gdyby pozwana należyte interesy oraz rozważyła wszelkie istotne czynniki, jedynym zgodnym z prawem, proporcjonalnym czy rozsądnym wnioskiem byłoby uznanie, że spornej informacji nie należy ujawniać.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004 L 136, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2013 r. — Zjednoczone Królestwo przeciwko EBC

(Sprawa T-93/13)

(2013/C 114/61)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: K. Beal, QC, i E. Jenkinson, pełnomocnik)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności części decyzji europejskiego Banku Centralnego z dnia 11 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję EBC/2007/7 w sprawie warunków uczestnictwa w systemie TARGET2-ECB (decyzja EBC/2012/31) (Dz.U. 2013, L 13, s. 8);

- stwierdzenie nieważności części wytycznych Europejskiego Banku Centralnego z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie transeuropejskiego zautomatyzowanego błyskawicznego systemu rozrachunku brutto w czasie rzeczywistym (TARGET2) (wytyczne EBC/2012/27) (Dz.U. 2013, L 30, s. 1);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) W zarzucie pierwszym strona skarżąca twierdzi, że EBC nie posiadał kompetencji do opublikowania zaskarżonych aktów, albo wcale, albo bez wydania przez Radę, względnie przez sam EBC, aktu prawnego takiego jak rozporządzenie.
- 2) W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżone akty de facto lub de jure nakładają wymóg rezydencji na rozliczeniowych partnerów centralnych (Central Clearing Counterparties, zwanych dalej „CCP”), którzy zamierzają prowadzić operacje rozliczeniowe lub rozrachunkowe w walucie EUR, przekraczające określoną wartość dzienną. Dodatkowo lub ewentualnie ograniczają lub stwarzają one ograniczenia bądź przeszkody dotyczące charakteru lub zakresu usług lub ilości kapitału, które mogą być dostarczane CCP mającemu siedzibę w państwie członkowskim spoza strefy euro. Zaskarżone akty naruszają wszystkie bądź niektóre z postanowień art. 48, 56 lub 63 TFUE, ze względu na to, że:
  - CCP mający siedzibę w państwie członkowskim spoza strefy euro, takim jak Zjednoczone Królestwo, będzie musiał przenieść swe centrum administracji i kontroli do państw członkowskich należących do Eurosystemu. Będą oni także musieli przekształcić się w osoby prawne uznawane w prawie krajowym innego państwa członkowskiego;
  - jeżeli CCP nie przeniosą swej działalności zgodnie z wymogami, to nie będą mieć dostępu do rynków finansowych w państwach członkowskich Eurosystemu albo na takich samych warunkach jak CCP mający siedziby na tych terytoriach, albo wcale;
  - CCP, którzy nie są rezydentami, nie będą mogli korzystać — wcale albo na tych samych warunkach — z udogodnień oferowanych przez EBC lub przez krajowe banki centralne (zwane dalej „KBC”) Eurosystemu;
  - w konsekwencji możliwość oferowania przez takich CCP usług rozliczeniowych lub rozrachunkowych w euro klientom w Unii będzie ograniczona albo nawet całkowicie wykluczona.
- 3) W zarzucie trzecim strona skarżąca twierdzi, że zaskarżone akty naruszają art. 101 lub 102 TFUE w związku z art. 106 TFUE i art. 13 TUE, ponieważ:
  - wymagają one w praktyce, aby wszystkie operacje rozliczeniowe w walucie euro przekraczające określony

poziom przeprowadzane były przez CCP mających siedzibę w państwie członkowskim strefy euro;

- w praktyce nakładają one na EBC lub strefę euro lub KBC wymóg, aby nie dostarczały rezerw w walucie euro do CCP mających siedziby w państwach członkowskich spoza strefy euro, jeżeli rezerwy te przekraczają ustalone w decyzji prog.

- 4) W ramach zarzutu czwartego strona skarżąca podnosi, że wymóg, aby CCP mający siedzibę w państwach członkowskich spoza strefy euro uzyskiwali odrębną osobowość prawną i przenosili swą siedzibę stanowi bezpośrednią lub pośrednią dyskryminację ze względu na przynależność państwową. Wymóg ten narusza także wynikającą z prawa Unii ogólną zasadę równości, gdyż CCP mający siedziby w różnych państwach członkowskich traktowani są w odmienny sposób bez żadnego obiektywnego uzasadnienia.
- 5) Zarzut piąty dotyczy okoliczności, że zaskarżone akty naruszają przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. 2012 L 201, s. 1).
- 6) W zarzucie szóstym strona skarżąca twierdzi, że zaskarżone akty naruszają wszystkie lub niektóre z postanowień art. II, XI, XVI i XVII Układu Ogólnego w sprawie Handlu Usługami (General Agreement on Trade in Services, GATS).
- 7) Zarzut siódmy dotyczy okoliczności, że bez przyjmowania na siebie obowiązku udowodnienia, iż nie istnieje interes publiczny uzasadniający takie ograniczenia (to na EBC spoczywa obowiązek wykazania, że spełnione są przesłanki zastosowania odstępstwa, jeśli zamierza powołać się na ich istnienie), Zjednoczone Królestwo uważa, iż żadne względy interesu publicznego, na które powołał się EBC, nie spełniają wymogu proporcjonalności, gdyż istnieją mniej restrykcyjne środki zapewnienia kontroli nad instytucjami finansowymi mającymi siedzibę w Unii, lecz poza strefą euro.

Odwołanie wniesione w dniu 17 lutego 2013 r. przez Ioannis Ntouvas od wyroku wydanego w dniu 11 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-107/11 Ntouvas przeciwko ECDC

(Sprawa T-94/13 P)

(2013/C 114/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ioannis Ntouvas (Agius Stefanos, Grecja)
(przedstawiciel: adwokat V. Koliyas)